

Sygn. akt *III C 300/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Smółkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Kałużyńska

po rozpoznaniu 25 listopada 2016 roku w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **J. R.**

o zapłatę 10 000 zł

1. oddała powództwo;
2. ustala wysokość wynagrodzenia r. pr. B. K., powiększoną o podatek VAT, za udzielenie pozwanej J. R. pomocy prawnej z urzędu, na kwotę 1 476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych);
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1 476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

UZASADNIENIE

Pozwem z 14 września 2015 roku złożonym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystąpił przeciwko J. R. o zapłatę 10 000 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości równej czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od 14 września do dnia zapłaty, a także kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych /pозew wraz z uzasadnieniem – k. 2-5 i k. 9-13/

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny, 21 października 2015 roku przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty /postanowienie – k. 5 odw./.

Pismem złożonym 5 lutego 2016 roku powód zmodyfikował swoje żądanie w zakresie odsetek i wniósł o zasądzenie odsetek umownych w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonego o 25 punktów procentowych, nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do 31 grudnia 2015 roku i w okresie od 1 stycznia 2016 roku w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. Powód wskazał, że uprzednio żądał odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP na skutek omyłki pisarskiej /pismo procesowe – k. 65/

Pismem złożonym 24 maja 2016 roku powód ponownie zmodyfikował swoje żądanie w zakresie żądania odsetek i wniósł o zasądzenie odsetek umownych w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonego o 25 punktów procentowych, nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do 31 grudnia 2015 roku i w okresie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości odsetek maksymalnych /pismo procesowe – k. 72-73/

Na rozprawie 1 czerwca 2016 roku pozwana J. R. wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu z uwagi na stan zdrowia i trudną sytuację finansową /protokół rozprawy – k. 88/.

3 czerwca J. R. wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych i złożyła oświadczenie majątkowe na urzędowym formularzu /wniosek – k. 92/.

Postanowieniem z 12 września 2016 roku Sąd zwolnił pozwaną od kosztów sądowych i ustanowił dla pozwanej pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego /postanowienie – k. 101/.

W piśmie procesowym, złożonym 24 listopada 2016 roku i na rozprawie 25 listopada pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc m.in., że powód nie udowodnił wysokości roszczenia, oraz zarzut przedawnienia roszczenia. Nadto wniosła o zasądzenie pod powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które nie zostały uiszczone przez pozwaną w całości ani w części /pismo pełnomocnika pozwanej – k. 109, protokół rozprawy – k. 116/.

Powód nie zajął nowego stanowiska w sprawie /protokół rozprawy – k. 116/.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

27 listopada 2007 roku J. R. zawarła z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą we K. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), na podstawie której Bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 48 156,33 zł. Pozwana miała spłacać kredyt w miesięcznych ratach. Oprocentowanie kredytu było zmienne i w dniu zwarcia kredytu wynosiło 19,90 %. Bank zastrzegł możliwość podwyższenia oprocentowania, przy czym zmiana oprocentowania nie mogła powodować wzrostu oprocentowania ponad oprocentowanie maksymalne, określone w art. 359 § 2¹ k.c. W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat Bank miał pobierać podwyższone odsetki naliczone wg stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych (w dniu umowy wynosiło ono 25 %). Przy czym tak ustalona stopa oprocentowania nie mogła przekroczyć oprocentowania maksymalnego określonego w art. 359 § 2¹ k.c. (umowa - k. 48-52).

Pozwana zaprzestała spłacania rat kredytu w terminie i Bank 24 marca 2009 roku wypowiedział pozwaną umowę kredytu, ze skutkiem na 1 maja 2009 roku i wezwał do spłacenia całości kredytu (wypowiedzenie umowy – k. 80, potwierdzenie odbioru – k. 81).

4 stycznia 2010 roku nastąpiło połączenie (...) Banku S.A. (...) Banku S.A., bank następnie zmienił nazwę na (...) Bank S.A. (okoliczności bezsporne).

28 kwietnia 2010 roku (...) S.A. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi H. J., wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko J. R. w oparciu o tytuł wykonawczy wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi II Wydział Cywilny wydany w sprawie o sygn. akt II 1 Co 4621/10 w celu wyegzekwowania kwoty 43 628,60 zł należności głównej, odsetek i kosztów postępowania procesowego (wniosek – k. 82-83).

Postępowanie zostało umorzone 12 sierpnia 2014 roku (postanowienie – k. 84).

4 marca 2015 i 20 marca 2015 roku roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) (zbywca) zawarł z powodem (nabywcą) umowę sprzedaży wierzytelności, które pierwotnie przysługiwały (...) Bank Spółce Akcyjnej. Załącznikiem do umowy był wykaz zbywanych wierzytelności. Wśród zbywanych wierzytelności była również wierzytelność przysługująca przeciwko J. R. w wysokości 85 121,04 zł. (...) Bank S.A. powiadomił pozwaną o dokonanym przelewie (dowód: umowa – k. 23-28, załącznik do umowy – k. 30, zawiadomienie o przelewie – k. 54).

Powód, 14 września 2015 roku sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych w którym wskazał, że wysokość wierzytelności wobec pozwanej wynosi łącznie 86 754,10 zł (wyciąg – k. 51).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów złożonych przez strony.

Na sądzie rozpoznającym sprawę nie spoczywa powinność zarządzania dochodzeń mających na celu uzupełnienie i wyjaśnienie twierdzeń stron oraz poszukiwanie dowodów na ich udowodnienie. Do sądu nie należy też przeprowadzanie z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne - art. 6 k.c. (wyroki SN: z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 5-6, poz. 76; wyrok SA w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., I ACa 1457/03, OSA 2005, z. 3, poz.12; wyroki SN: z dnia 11 lipca 2001 r., V CKN 406/00, Lex nr 52321; z dnia 12 kwietnia 2000 r., IV CKN 22/00, Lex nr 52438).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie jest zasadne z uwagi na podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia.

(...) Bank S.A. i J. R. łączyła umowa kredytu, która została wypowiedziana ze skutkiem na 1 maja 2009 roku i stała się w całości wymagalna. Termin przedawnienia roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata (art. 118 kodeksu cywilnego). Powód wytoczył powództwo po upływie tego trzyletniego terminu - 14 września 2015 roku.

Powód powoływał się na przerwanie terminu przedawnienia dokonanego przez zbywcę wierzytelności (...) Bank S.A poprzez złożenie wniosku o egzekucję na podstawie tego tytułu wykonawczego – bankowego tytułu egzekucyjnego. Powołanie się na przerwanie biegu przedawnienia było nieskuteczne z dwóch powodów. Po pierwsze (...) Wierzytelności (...) nie złożył dokumentów z których wynikałoby, że postępowanie egzekucyjne wszczęte przez G. (...) Bank dotyczyło tej samej wierzytelności, którą nabyła od (...) Sp. z o.o. S.K.A.

Po drugie z załączonych informacji wynika, że wszczęcie egzekucji nastąpiło na podstawie tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. W zakresie przerwania terminu przedawnienia przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, to nabywca wierzytelności niebędący bankiem (powód nie jest bankiem) nie może powoływać się na przerwę terminu przedawnienia spowodowaną przez tą czynność. Przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. co do zasady następuje tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialne zobowiązanie i uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w przedmiotowych i podmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Nie jest zatem wystarczająca tożsamość wierzytelności. Skoro powód nie może wystawić bankowego tytułu egzekucyjnego i wnosić o zaopatrzenie go klauzulę wykonalności (które to uprawnienie przysługiwało bankom do 27 listopada 2015 r.), to nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Przerwanie biegu przedawnienia jest skuteczne tylko wobec wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym. Skoro taki tytuł nie może być podstawą do prowadzenia egzekucji na rzecz innych osób /poza sytuacjami gdy nabywcą jest inny bank/ to również materialnoprawne skutki dokonania czynności zmierzającej do egzekwowania dotyczą wyłącznie tego wierzyciela (tak również Sąd Najwyższy w uchwale z 29 czerwca 2016 roku, sygn. akt III CZP 29/16).

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił powództwo.

Pozwana korzystała z pomocy prawnej udzielonej z urzędu i Sąd ustalił wynagrodzenie radcy prawnego za udzieloną pomoc. Zaznaczyć trzeba, że do ustalenia wysokości wynagrodzenia radcy prawnego poza udzieloną pomoc prawną z urzędu zastosowanie w sprawie znajdują przepisy obowiązujące do 1 stycznia 2016 roku, czyli § 2 ust. 2 i 3, § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, ze zm.), co wynika wprost z treści § 22 aktualnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 2 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1805).

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 17 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, ze zm.), Sąd zasądził koszty pomocy od powoda na rzecz pozwanej, która wygrała spór w całości.